

Az egyetemi és főiskolai tanszemélyzet ideológiai továbbképzése

Az elmúlt évek során az egyetem és főiskola tanárai fejlődésében határozó volt a marxizmus és leninizmus tudományának tanulmányozása. Nagy többségük látta, hogy szaktudományok művelése mellett „van egy tudományág, amelynek ismerete feltétlenül kötelező minden tudományág bolsevikje számára — ez a marxista-leninista társadalomtudomány, a társadalom fejlődés törvényeiről, a proletár forradalom fejlődés törvényeiről, szocialista építés fejlődés törvényeiről, a kommunizmus győzelmeiről szóló tudomány”.

Világos mindannyiunk előtt, hogy azok a professzorok, docensek, vagy előadók, akik szakterületükön kívül nem gyarapítják szüntelenül marxista-leninista tudomány tényszerű ismereteiket, csak félmunkát végeznek. „Minden értelmiségi munka minősége úgy nő és halványodik, ahogyan benne a marxizmus-leninizmus elmélete érvényre jut és megvalósul”. Az egyetemi tanszemélyzet tudományos és oktató-nevelő munkája megjavításának egyik legeredményesebb útja a marxizmus-leninizmus elmélyült tanulmányozása.

„Az egyetemek és főiskola professzorainak egyik fő feladata, hogy a jövő szakembereit a burzsoázia ideológiai minden megnyilvánulásával szembeni kéréhetetlenség szellemében, magasfokú politikai éberségre neveljék. Így nevelni azonban csak az tud, aki magát állandóan képezve, a marxista tanokat magáévá téve nemcsak megtanult anyagként kezeli azt és adja vissza, hanem az akit a marxista tanok mindinkább áthatnak, akinek ocselkedete egész lényé sugározza és élete mozgató erejévé válik.

Szorosan összefügg az ideológiai színvonalal a bíráló és önbírálat szelleme is. Minél magasabb egy tudományos intézet dolgozóinak ideológiai fejlettsége, annál gyökeresebb a bíráló és önbírálat szelleme s ez munkájuk minden területén érezteti hatását. Van még professzoraink között olyan, aki nem tette teljesen magáévá azt a Sztyálin tanítást, hogy egyetlen tudós sem lehet „csupán kedvelt tudományágának specialista, hanem egyúttal politikusként és közéleti emberként is kell lennie, ismernie kell a társadalmi fejlődés törvényeit, tudnia kell alkalmazni ezeket a törvényeket és arra kell törekednie, hogy az ország politikai vezetésében aktív része legyen”. Fel kell vétele számolni azt a helytelen nézetet, mely szerint egyesek idegenkednek a társadalmi-politikai kérdések megtárgyalásától, gyakran egymástól független, külön-külön kéziként kezelik a filozófiát és a politikát.

A békeháro kérdései, a szocializmus építésének elvi és gyakorlati problémái a fontos párt- és kormányhatározatok megvitatása mind megannyi fontos feladat. Mindehhez segít a most meginduló ideológiai oktatás, Elmélyíti és megszi-

lárdítja a marxista ismereteket különösen a politikai és világnézeti kérdésekben. Hozzásegít ahhoz, hogy a marxizmus-leninizmus alkalmazása a különböző tudományágakban tudatos és ne alkalmoszerű legyen. Felvértez azzal a tudománnyal, amelynek birtokában következetes harcot folytathatunk a burzsoázia ideológia, a különböző idealista nézetek igen gyakran megnyilvánuló ideológiája ellen.

A marxizmus-leninizmus egyik ágának szilárdabb és rendszeresebb megismerése céljából 3 önálló két-két éves tanfolyam létesül. Az SZKP történelmi, politikai gazdaságtan és filozófiai tanfolyamok. Bár az egyes tagozatokra való jelentkezés önkéntes, mégis leghasznosabb az a klasszikusan kialakult sorrend, amely elsősorban az SZKP történetének tanulmányozását tűzi ki célul. Utána veszi a politikai gazdaságtant, majd a dialektikus és történelmi materializmust. Ezt a sorrendet indokolja jelenleg még az előadók és konferenciavezetők igen kis száma is a politikai gazdaságtani és különösen filozófiai tanfolyamokon. Természetesen mindezek nem jelentik, azt, hogy be kell tartani a sorrendet, de a tanulás eredményessége így fokozottabban biztosítható.

„Az SZKP története a marxizmus-leninizmus tanításának kincsésze. Megmutatja a materialista elmélet erejét és jelentőségét. Azét az elméletét, amely megtanít ezeknek a törvényeknek az alkalmazására, amely mint minden tudomány szakadatlanul fejlődik és tökélesedik. Ezért képezi az SZKP története az idén újonnan meginduló ideológiai oktatás alapját. Ezért fordult már az eddigi jelentkezéseknél is a párttörténet felé az egyetemi és főiskolai oktatóink nagy többsége. Az oktatás formája mind a három tagozaton a klasszikusok műveinek elmélyült egyéni tanulmányozása, konferencia és konzultáció.

Az egyetemi és főiskolai tanszemélyzet ideológiai fejlődéséért a rektor, dékán, illetve a főiskola igazgatója felelős. Megnév azonban a tanszékvezetők felelőssége is munkatársaik ideológiai fejlődéséért és ellenőrzéséért.

Fontos feladat hárul az Oktatási Bizottságra is, jövő munkájuk nem a szervezés, hanem az ideológiai oktatás elvi kérdéseivel való foglalkozás. A beinduló új tanfolyam az ideológiai oktatás magasabb színvonalát biztosítja Marx, Engels, Lenin és Sztyálin tanításai nyomán. A multhoz hasonló lelkesedéssel vegyünk részt ebben, hogy így egy lépéssel előbbre jussunk azon az úton, amely elősegít abban, hogy kialakítsuk országunk új típusú szakembereit, olyan kádereket nevelhessünk a szocialista építés számára, akik az életben alkalmazni is tudják szakmai és ideológiai tudásukat.

Lerner Károly az Egyetemi Pártbizottság tagja

Felejthetetlen élmények

Gyönyörű napsütéses augusztusi délelőtt volt. Alattunk elmaradtak a Kárpátok csúcsai. A repülőgép motorja halk, monoton hangon búgott. Szívünkben jókedv, öröm, kíváncsiság. Tizennyolc magyar diák volt útban Varsó felé, hogy résztvegyen a III. Diákkongresszuson. Két és félórát repülőút után megérkeztünk. Előttünk állott Varsó, a romokból kiemelkedő új, csodálatosan szép város. Az utcákon, tereken a kongresszust üdvözölő feliratok, az emberek — lengyelek és külföldiek — szemében egyaránt baráti melegség. Így kezdődött az a tíz nap, amit Varsóban töltöttem.

A kongresszuson 106 ország küldötte vitatta meg a diákság problémáit. Öröm volt nézni, amint francia, kínai, néger öszoelkelve fogadott örök barátságot. Boldog öröm töltött el, amikor egy koreai diáklány nyakamba borult s úgy köszönte meg a magyar nép segítségét: a Rákosi kórházat.

Felejthetetlen volt számomra a Varsói Orvosi Akadémián megtartott medikus találkozó is. A világ minden tájáról összegyűlt leendő orvosgárda, szinte szenvedéllyel vitatta meg a diákok egészségügyi problémáit. Ezek a különböző politikai meggyőződésű fiatalok ünnepelesen fogadták meg, hogy az orvostudományt sohasem fogják a háború szolgálatába állítani.

Hogy közelebről megismerjük a külföldi diákok életét, a magyar delegáció több kapitalista ország küldöttségét látta vendégül. E baráti találkozók után, noha csak néhány órát töltöttünk együtt, nehéz volt az elválás. Szinte megráztak, amint ezek a fiatalok szívükre szorítva a magyar diákok ajándékait, meleg kézzel ajándékoztak, baráti öleléssel búcsúztak tőlünk. Mi pedig összehasonlítva életünket az ő életükkel, mély szeretettel éreztünk hazánk iránt s nőtt bennünk a szolidaritás azon diákok iránt, akik harcot folytatnak a legalapvetőbb diákjogokért, a tanulási lehetőségek megjavításáért.

Élénken él bennem a kongresszus záróaktusa is. A határozatok elfogadása után csaknem negyedórás ováció tört ki. Felállva közel 2000 fiatal ajkáról esendült fel: „Egy a jelszónk, a béke!” Az indulót szünni nem akaró tapsorkán követte. Közben innen is — onnan is lelkes kiáltás: „Béke és barátság!” a világ különböző nyelvein. Majd ahányan voltunk, fehér, fekete, kínai, kanadai, kart-karba fűzve indultunk szállásunkra. A varsói éjszakában száz és száz fiatal énekelte a diákindulót. Éreztük, hogy az az erő, amely a világ diákjait eggyé kovácsolja a békeért vívott harcban — legyőzhetetlen!

Rancsó Etelka II. orvostanhallgató

Kövessék példáját hallgatóink

Nagy Endre V. éves oh. Rákosi ösztöndíjas

Nagy Endre elvtárs munkásszarmazásánál fogva a mult rendszerben nem tanulhatott volna. Akkor csak a felső tízezek fiait mehetek egyetemre. Azt tartották, hogy a munkás és paraszt gyermekek »képesztelenek«. Hogy mennyire helytelen volt e népellenes politikájuk, éppen Nagy elvtárs példája is bizonyítja. Nagy elvtárs 1949-ben kezdte egyetemi tanulmányait, azóta minden vizsgáját kitűnő eredménnyel tette le. Kiváló tanulmányi munkája mellett igen komolyan kivette részét a társadalmi munkából is. Már a MEFESZ-ben is jól dolgozott. A DISZ-ben két éven keresztül évfolyamtitkár volt, jelenleg a kari DISZ Bizottságban tudományos diákköri felelős. Igen nagy súlyt fektet az orvostudományok alapos elsajátítására. Az elmúlt évben a Mikrobiológiai Intézet tudományos körének volt tagja, ahol egy pályamunkát dolgozott ki. Jelenleg ugyanebben az Intézetben mint demonstrátor nemcsak saját tudását gyarapítja, hanem komoly mértékben elősegíti az oktató és nevelő munkát. Nagy Endre elvtárs jó tanulmányi eredményét a folyamatos tanulásnak köszönheti, és annak, hogy pártunk és kormányzatunk gondtalanná tette számára a tanulást és jó tanulmányi eredményét meg is becsülte. I. évtől kezdve ösztöndíjban részesül, majd 1952/53-as tanévre Rákosi ösztöndíjat kapott, amelyet az 1953/54-es tanévre is kiérdemelt. 1950-ben éltanuló kitüntetést kapott, majd 1950-ben érte élete legnagyobb kitüntetése, amikor is jó tanulmányi és mozgalmi munkája elismerésül felvették pártunk tagjelöltjei sorába.

T. P.

Jó munkát kívánunk nekik

KOCSIS SÁNDOR, a Pedagógiai Főiskola I. éves hallgatója.

Kocsis Sándor, a Pedagógiai Főiskola első éves testnevelés szakos hallgatója. Középszkolai tanulmányait kitűnő eredménnyel végezte el, a nagykorúsi tanítóképzőben. A középszkolában, mint DISZ vezetőségi tag jó mozgalmi munkát végzett. Fegyelmzettől kezdett munkája végzéséhez.

VENCZEL MARGIT I. éves joghallgató

Venczel elvtársnő életében új fordulat állt be, amikor a Szegedi Állam- és Jogtudományi Karra iratkozott be. Megismerkedik most az egyetem éveit alatt a tanulás magasabb formájával. Venczel elvtársnő mint becsületos hallgatóhoz illik, komoly szorgalommal kezdett egyetemi tanulmányainak végzéséhez.

A Komszomol küldöttség fogadott bennünket

Egyik délután futótűzként szaladt szét a hír a magyar küldöttség Pandelet Lőscsa-úti fűszállásán; holnap a komszomol küldöttsége fogadást rendez a magyar delegáció részére.

A jobban értesültek rögtön tudják már azt is, hogy kb. 80 fiatal képvisel bennünket azon a találkozón.

Nagy izgalom, készülődés kezdődött rögtön, szeretlünk volna „kitalálni” magunkért, bár még azt sem tudtuk, hogy melyikünk megy el.

Este azután hivatalosan is tudomásunkra hozták, hogy a hír csakugyan igaz, sőt azt is megmondták küldöttségünk vezetői, hogy szabóknak egy küldöttest választunk demokratikus alapon.

Igy is történt. Abba a szerencsés helyzetbe kerültem, hogy rédm esett szóban lakóinak a választása s így másnap reggel én is izgatottan szálltam le az autóbusról a szovjet fiatalok lakása előtt.

A komszomolista elvtársak nagyon kedvesen fogadtak bennünket. Kijöttek elénk a kapuba és úgy vezettek be egy gyönyörű terembe, ahol a találkozót megtörtént.

A találkozón ott volt mindkét küldöttség vezetője, kiváló művészek, sportolók, élmunkások, sztálinovisták! Helyet foglaltunk az asztalok mellett, s megkezdődött az ismerkedés, beszélgetés.

Ekkor már VIT-es lakók voltunk, így nagyszerűen beszéltek a „Fesztivál”-nyelvet, — mutogattunk kézzel-lábbal, rajzoltunk, törtük még a magyar nyelvet is, mert

oroszul bizony igen gyengén tudunk beszélni. Azért nagyszerűen megértettük egymást.

Perse az első kérdések a név, foglalkozás, lakóhely irdnyába hangzottak el.

En a Moszkva Nagyszínház egyik balettancsnője — ha jól emlékszem a nevére Marina Kudretcona — mellé kerültem.

A terem végében színpad volt, itt a szovjet művészek válogatott gyönyörű műsora adtak.

Válaszul a mi művészeink is felléptek, s különösen az ifjúsági zenekarnak volt hatalmas sikere. Perse csárdásokat húztak, mégpedig úgy, hogy azt ülve nem lehetett kibírni.

Először a házigazda — egy kétszerecs Sztyálin-díjas úzbég-sapkás idősebb elvtárs — kapta derékon a szomszédját s kezdte cifrázni, azután sorra az egész társaság.

Nagyszerű volt ez a találkozó. A szovjet elvtársak annyira közvetlenül, melegen, barátságosan fogadtak bennünket, hogy csakugyan úgy éreztük, mintha idősebb testvérünkkel találkoznánk!

Nyoma sem volt a merev ünnepléységeknek, amelyben az ember nem tud mit kezdeni a kezével és a lábával — nem, olyan természetes közvetlenséggel fogadtak, hogy egyből otthon éreztük magunkat náluk.

Különösen az volt a megkapó, amikor a magyar fiatalok ajándékát adta át Dénes elvtárs — elsőnek egy matyó babát!

Vagy az amikor pohárköszöntőt mondott a komszomol főtitkára a magyar-szovjet barátságra.

Ott ismertük meg igazán a szov-

jet fiatalokat, egyszerűségükkel, kedvességükkel és vidámságukkal örökre megnyerték szívünket!

BAKOS LÁSZLÓ TTK-hallgató

Olasz elvtársakkal ismerkedtünk

A IV. Világifjúsági Találkozó legérdekesebb élménye az idegen országok delegációival való találkozások voltak, egyrészt hivatalos fogadások, másrészt utcán, műsoros esten való ismeretekbővelem formájában. Ilyenkor sok érdekességet tudtunk meg más országok ifjúságának életéről s mi is elmondottuk, hogyan él a mi felszabadult ifjúságunk. A nagyon sok felejthetetlen élményt nyújtó ismerkedések közül az olasz elvtársakkal való beszélgetésünket szeretném elmondani.

Augusztus 4-én történt egy verőfényes délután éppen a koreai kulturműsor megtekintése közben. Mőgöttünk ült az olasz küldöttség néhány tagja s beszélgettek. Megkérdeztük őket, tudnak-e oroszul, németül, vagy angolul. Tagadólágráztak ugyan a fejüket, de azért mindenáron ismerkedni akartak velünk. Megindult tehát az annyira közmisert »fesztivál-nyelven« való eszmecsere. Kézzel-lábbal magyaráztunk egymásnak, de sehogyse ment a dolog, mire az egyik olasz a következőket mondja: »De Gasperi kaput!« Majd leírja június 7-ét, mellé az olasz Kommunista Párt szavazatainak számát. Ezt már

megértettük s ekkor jött a nagy segítség. Egy dán kislány — később tudtuk meg, Jonna Hejgardnak hívják — ott ült az olaszok közt, s megkérdezte: »Do you speak English?« Mi válaszoltunk, hogy beszélünk egy keveset angolul s bár nehezen, de ezek után kevesebb kéz-láb magyarázattal is megértettük egymást. Ő lett a tolmácsunk; csak az volt az érdekes, hogy ő sem olaszul fordított az olaszoknak, hanem francia nyelven, mert az egyik olasz ismerőse tudott egy kicsit franciául. Ilyen közvetítő nyelvek segítségével indult meg aztán közöttünk a beszélgetés. A kölcsönös bemutatkozás után Silvano Raffanelli milánói elvtárs beszélt nekünk Olaszország jelenlegi viszonyairól. Elmondotta többek között, hogy a munkások átlagkeresete kb. napi 2000 líra, ugyanakkor a létminimum kb 3000 líra. Olaszországban — mondja — jelenleg két és félmillió körül van a teljes és másfél millió körül a részleges munkanélküliek száma. Keserűen hozzátette, hogy ugyan a munkanélküliek kapnak úgynevezett állami segélyt, ennek az összege azonban 150 líra, úgyhogy még a napi cigaretta-fejadagra se nagyon elég. Ezt is a munkanélküliek alig tíz százaléka kapja. Mi elmondottuk neki, hogyan él a mi népünk, a mi ifjúságunk. Elmondottuk, hogy nagyon sokan vannak egyetemeken, akik a legmagasabb 420 forintos ösztöndíjat kapják, s alig van olyan egyetemista,

aki ne kapna ösztöndíjat. Igen jóleső büszkeséggel töltött el bennünket az a tudat, hogy ezek az olasz elvtársak tudták a mi eredményeinkről és igen nagy megbecsüléssel beszéltek a magyar népről. Elmondották, hogy az olasz nép, az olasz ifjúság hasonló módon akar élni és hogy náluk mind löbben megértik, hogy az amerikai gyarmatosító politika következtében ilyen rossz a helyzet. Ezért napról-napra nő azoknak a száma, akik az Olasz Kommunista Párt mellé állnak, s harcolnak Olaszország nemzeti függetlenségéért és a békéért. Búcsúzáskor azt az üzenetet küldték a magyar ifjúságnak, hogy sohasem fognak a magyar nép ellen harcolni, hanem szilárdan küzdenek a békéért és sok sikert kívánnak szocializmust építő munkánkhoz.

Ez a kis jelenet csak egy volt a sok közül, amelyeket vég nélkül lehetne felsorolni. A Szovjetunió, a népi demokráciák és a tőkés országok fiataljaival való baráti beszélgetéseink során arról győződöttünk meg — s számomra ez a VIT tanulsága —, hogy lehetséges a világ békéjét fenntartani, hogy a különböző országok ifjúsága nemzeti-ségi, politikai befellegésre való tekintet nélkül felében, barátságban akar élni egymással. Meg vagyok győződve arról, hogy a mi országépítő munkánk egybefonódva a különböző országok ifjúságának békeharcaival, elég erős lesz ahhoz, hogy legfőjleg a háborús gyujtogatók kezét, s biztosítani tudja a tartós békét.

Suki Béla bölcsészhallgató